

БЕН ГОЛОСОВКЕР

**ТВОЈЕ ДОБА,
ЦЕЈМСЕ ХАНТЕ!**

ИЛИ – ИЛИ

О кажи ми, најприје ти, творче снова
што круже, док небрањени смо, око нас:
чији оно је гугут, напуклинама склон у овај
трен жуте ћуди – да л' гугут, или глас?
Реци де ти, представниче вишеумља,
створеног да мине чак и то што боли вјечно:
шта ли оно испарава из растресита хумља,
и гугуће – гугуће ил' збори, неодречно?
Одшкрини де, вратанца, иза физичкога бола!
Прогазићу их, са обдарењем хајдука
да се шуња, небом, стазом Великих Кола,
лаким кроком убице – убице, или пак вука?
И бићу срећан, ко онда, док чиних послове грубе
у Паризу, на цементерију званоме Пјер Лашез,
гдјено почива Хајне, краљевић пјесничке туге
(Нијемац врли – Нијемац, или бјеше Франчез?)
Овијех данах, кад се у патњу лако пада,
треба ми струна снаге кано ли ловцу лџк.
Зато реци ми, Господине, јесам ли кадар
да и ја пустим глас – глас онај, или хџк?

МОЈА ПРИЧА

Ненађен. То сва је моја. Прича.
Заправо. Не. Само два инча.
Од приче. Несавршенство тек. Почиње.
А крај, крај приче? Тај спи у тами.
У тами слепоте, слепоте очиње.

МОМЦИМА

Навијам за вас, момци који сте
пили седамдесетих. Раздрљене груди, ланчић,
алка. Кафанске туче. Додајем опис крут:
секси-ваш, секси-ваш изглед; секси-ваш мушки ћуд;
жена се допада већ само голих рамена!

Вариоци, дрери, шмирглери, све ријеч швапска!
Навијам, и напијам за искрено дивљење.
Твоје доба, Џејмсе Ханте!... витки,
крст око врата, дјевојке с алкама – све поезија,
брус, асфалт, фабрике, обнова земље и неба.

Осуђен сам на несхватање, чујте сада,
прорезано попут домовине. Зато навијам за вас,
момци с Југа!... Иако је судач давно одсвирао крај,
и вас више нема, ни у пољу, ни на трибини,
нити ваше земље има међу земљама.

РУДИ БАКРА

Ὅρφεύς dixit:

Трновит бјеше мој пут. Вјерујућ да има
излаза, из куге, дадох се у трагање за непорецивим.
Продах душу, не своју, ако то ишта значи,
већ капитал–њежност. За фолију бакра.
И душа ће доћи на ред, зачу се глас.

Продах и комедију, капитал. Но, звецкање пуне кесе,
не би доста, авај, за непорецивога купњу. Кад богови хоће
да те казне, не чине то руком нити жезлом, као владари,
већ прећуткивањем своје славе. Уведу те у рудник.
А кад се једном нађеш тамо, као ја, за све имадеш
благослов, осим за руду бакра!

МОЈ ВЈЕТАР

Бизаран као похвала еклипсе,
Вјероломан попут прогнозе,
Попут сјенке и литературе о жени... ето такав
Пођох у Њемачку, да нађем интуицију,
Скривену од пјескова, ушушкану у прозодији.
Но, оно што нађох не бјеше лист Њемачке, већ Аустрије,
Мелк, замак смрти.

Ти, који ме створи с намјером да илуструјеш празнину,
Или прозирну теглу, (могуће и нетјелесну главу Индије)!...
Ако још примаш извјештаје, ово је мој нацрт:
Волио сам једну жену у сјенци замка,
Несхваћеног попут симетрије. Двојесловили смо шапатам,
Иако никога не бјеше у близини. И надјенуше ми име
Вјетар, због вјероломства, и слутње смрти у шибљу.